

Ο Αύγουστος Κορτώ μιλά με αφορμή

Media: ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ **Page:** 53,58 **Published at:** 27-10-2024
Author: **Surface:** 1303.97 cm² **Circulation:** 1200
Subjects:

BIBΛΙΟ
Ο Αύγουστος Κορτώ
μιλά με αφορμή
το μυθιστόρημα
«Η καρδιά
του πατέρα μου»
58

arts M
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ

Ο αγαπημένος συγγραφέας μόλις παρέδωσε στα βιβλιοπωλεία το τελευταίο του μυθιστόρημα με τίτλο «Η καρδιά του πατέρα μου» που κυκλοφόρησε πριν λίγες ημέρες από τις εκδόσεις Πατάκι

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ

στην Ελένη Θεοδωρίδου

Αύγουστος Κορτώ

Άπαξ και εκδοθεί ένα βιβλίο μου, δεν το ξαναπλησιάζω

Αγαπημένος, πολυγραφότατος και ευπώλητος, ο Αύγουστος Κορτώ ένας από τους πιο καταξιωμένους συγγραφείς της γενιάς του, μόλις παρέδωσε στα βιβλιοπωλεία το τελευταίο του μυθιστόρημα με τίτλο «Η καρδιά του πατέρα μου» που κυκλοφόρησε πριν λίγες ημέρες από τις εκδόσεις Πατάκι.

Το μυθιστόρημα, όπως μαρτυρά άλλωστε και ο τίτλος του, είναι η ιστορία του πατέρα του συγγραφέα μέσα από το δικό του πρίσμα. Μεταξύ άλλων, στο παρελθόν ο Αύγουστος Κορτώ είχε γράψει «το βιβλίο της Κατερίνας» για τη μητέρα του, που μάλιστα τον καθιέρωσε ως συγγραφέα, καθώς και το «Τζέρι» για τον σκύλο του.

Με αφορμή το νέο το βιβλίο ο συγγραφέας μίλησε στη «ΜτΚ» για το τι νιώθει ότι χρωστάει στους γονείς του, για την ψυχική υγεία, την τέχνη και την ευτυχία.

Με αφορμή το νέο βιβλίο που αυτή τη φορά αφορά τον πατέρα σας, θεωρείτε τα βιβλία ως το δικό σας χρέος απέναντι στους δικούς σας ανθρώπους; Νιώθετε ότι τους τα χρωστάτε; Είναι μήπως το δικό σας «ευχαριστώ»; Πιστεύετε ότι αυτό το «χρέος» απέναντι σε όσους και όσα μας καθόρισαν είναι καθολικό και το οφείλουμε όλοι στους δικούς μας «Τάσους» και τις δικές μας «Κατερίνες», ο καθένας με τον τρόπο του;

Αυτό που με εζώθει στο γράψιμο πάω απ' όλα είναι η ελπίδα να καταλάβω τους άλλους και τον εαυτό μου, τη φύση και τις μεταλλάξεις του τραύματος, την ουσία της αγάπης. Νιώθω απέραντη αγάπη και για τους δύο μου γονείς, αλλά δεν τους χρωστώ τίποτε απολύτως. Έχω ξοφλήσει με το υικό χρέος εδώ και πολλά-πολλά χρόνια, όταν ενηλικιώθηκα

πριν την ώρα μου, όταν έπρεπε να χειριστώ τον πόνο και τη δυσλειτουργία της οικογένειάς μου σαν να ήμουν εγώ ο γονιός. Επομένως, όλα τα κείμενα που αφορούν την προσωπική μου ιστορία είναι απλά απόπειρες κατανόησης ανθρώπων που, ως έναν βαθμό, παραμένουν μυστηριώδεις.

Μιλάτε συνεχώς για την ψυχική υγεία. Τι θεωρείτε από τα βασικά προβλήματα της σημερινής κοινωνίας; Την βλέπετε ως ένα πρόβλημα που διογκώνεται ή που απλά τώρα αποκαλύπτεται και γιατί; Αν δεν είχατε βιώσει αντίστοιχο πρόβλημα θα μιλούσατε γι' αυτή; Με την έννοια του ότι πρέπει κάποιος να έχει περάσει από αυτό για να το καταλάβει;

Μιλώ για την ψυχική αρρώστια πρωτίστως γιατί το προεξάρχον αίσθημά της είναι αυτό της ασφυκτικής μοναξιάς -ότι κανείς δεν περνά ό,τι εσύ, κανείς δεν σε καταλαβαίνει. Θέλω οι άνθρωποι που με διαβάζουν, εφόσον διανύουν μία σκοτεινή περίοδο, να ξέρουν ότι δεν είναι μόνοι, και ότι υπάρχει δυνατότητα αντιμετώπισης και θεραπείας -ή, έστω, χρέονιας ρύθμισης- της νόσου.

Το στίγμα υπάρχει ακόμη;

Το στίγμα, δυστυχώς, παραμένει παντοδύναμο στην Ελλάδα -αρκεί να δει κανείς πώς αντιμετωπίζεται μία απλή κατάθλιψη, ή η λήψη ψυχοφαρμάκων στην επαρχία. Και όσο για την πρόσβαση στην ψυχοθεραπεία όλων των ασθενών ανεξαρτήτως, ενώ έχουν γίνει σημαντικά βήματα, χρειάζεται και άλλη δουλειά.

Έχετε πει «ο λυτρωμός βρίσκεται στο να λες» δηλαδή όπως το αντιλαμβάνομαι

νομαι εγώ στο να επικοινωνείς και να εκφράζεσαι. Είναι τελικά αυτό το «κλειδί» στη συνύπαρξη και αυτό που κάνουμε λάθος ως κοινωνία; Ότι δηλαδή κρατάμε μέσα μας/καταπιέζουμε τα συναισθήματά μας; Εσείς θα γράφατε ένα βιβλίο ακόμα και αν ξέρατε ότι δεν θα διαβαστεί ποτέ;

Αν πάρουμε ως αρχή μας την ψυχοθεραπεία και την ψυχανάλυση, όπου η αντιμετώπιση του πόνου, του τραύματος, του άγχους, της κατάθλιψης ξεκινά τη στιγμή που ο θεραπευόμενος αρχίζει να μιλά, τότε σαφώς η κουβέντα για την οδύνη την κάνει σταδιακά να λιγοστεύει. Έχω γράψει πολλά βιβλία που πιστεύω ότι δεν θα διάβαζε κανείς -το βιβλίο της Κατερίνας είναι ένα απ' αυτά. Ακόμα δεν έχω πάψει να ελληλοσοομαι με το γεγονός ότι με διαβάζουν τόσο άνθρωποι.

Οι καλλιτέχνες μέσα από το έργο τους εκτίθενται και η πλειοψηφία απαντά στο ότι μέσω της έκθεσης επιτυγχάνεται η επικοινωνία με τον κόσμο. Ταυτόχρονα ζούμε στην εποχή της υπερέκθεσης στα social. Μήπως τελικά όλοι αυτό ψάχνουμε, να εκτεθούμε για να επικοινωνήσουμε; Μήπως αυτή η επικοινωνία μέσω της έκθεσης είναι διαφορετική από την λεκτική; Πού και πόσο όμως πρέπει να εκθέτουμε τον εαυτό μας;

Το πόσα κομμάτια του εαυτού του θα μοιραστεί ο καθένας στο ίντερνετ είναι στη διακριτική του ευχέρεια. Για να υπάρχει τέτοια μαζικότητα της έκθεσης, πέρα απ' τις επιπόλαιες παραμέτρους της, μάλλον υπάρχει κάτι το λυτρωτικό στο ξεγύμνωμα -όπως γνωρίζουμε καλά οι συγγραφείς.

Σε εσάς έχει λειτουργήσει θεραπευτικά η έκθεση μέσω των βιβλίων σας; Είναι τελικά αυτός ο ρόλος της Τέχνης, δημιουργός και κοινό να αλληλο-θεραπεύονται παρά; Ή μήπως η Τέχνη απλά μπορεί να βοηθήσει στην προσπάθεια αλλά μόνη της δεν μπορεί να θεραπεύσει;

Η Τέχνη δεν θεραπεύει-παρηγορεί. Συνήθως χρησιμοποιού το παράδειγμα της Σύλβια Πλαθ -αν η απαστράπτουσα ποιήσή της μπορούσε να τη θεραπεύσει, θα 'χε ζήσει μία μεγάλη, γεμάτη ζωή.

Μιλάτε επίσης πολύ για την αγάπη. Είπατε «είμαι ένας αδύναμος που αγαπήθηκε πολύ». Είναι η αγάπη δηλαδή το μόνο ή το βασικό μέσο για την κατάκτηση της ευτυχίας, αν αυτή υπάρχει; Αν βρεις την ευτυχία μετά τι κυνηγάς;

Κρίνοντας απ' το πόσο σκληροί γίνονται, προκειμένου να επιβιώσουν, οι άνθρωποι που δεν αγαπήθηκαν, η αγάπη είναι ικανή και αναγκαία συνθήκη για την ευεξία της ψυχής. Όσο για την ευτυχία, ο καθένας την ορίζει και την κυνηγά με διαφορετικό τρόπο -κι αν την κερδιστεί, ζει με την καρδιά χορτάτη.

Υπάρχουν ιστορίες που δεν αξίζει να ειπωθούν; Είναι η Τέχνη θέμα οπτικής γωνίας ή βιωμάτων; Είμαστε όλοι εν δυνάμει καλλιτέχνες, απλά πρέπει να βρούμε την «Τέχνη» μας;

Η Τέχνη είναι ως επί το πλείστον αμυντικός μηχανισμός -εξιδανίκευση. Όλες οι ιστορίες αξίζει να ειπωθούν και να γραφτούν -το τι θα απονύουν από 'κει κι έπειτα, κανείς δεν το γνωρίζει.

Όταν εκδοθεί ένα βιβλίο το ξαναδιαβάζετε;

Άπαξ κι εκδοθεί ένα βιβλίο μου, δεν το ξαναπλησιάζω.